

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2847/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца „Super Welding“ д.о.о. из Земуна кога заступа Марина М. Стефановић, адвокат у ... против туженог АА из ... кога заступа привремени заступник Миљана Станојевић адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2485/2019 од 15.11.2019. године у седници одржаној 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2485/2019 од 15.11.2019. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка садржана у другом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2485/2019 од 15.11.2019. године тако што се обавезује тужилац да туженом на име свих трошкова поступка исплати износ од 54.450,00 динара у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 641/18 од 05.06.2018. године је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 10.100 USD са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе коју примењује приликом спровођења главних операција Централне банке земље домицилне валуте увећане за 8 процентних поена почев од 12.10.2010. године до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Другим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име путних трошкова на релацији Србија – Руска Федерација исплати износ од 5.000 USD са законском затезном каматом прецизираном као у претходном ставу почев од 12.10.2010. године до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 266.275,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 2485/2019 од 15.11.2019. године преиначио пресуду Основног суда у Сурдулици тако што је одбио тужбени захтев

тужиоца у целини као неоснован. Обавезао је тужиоца „Super Welding“ (погрешно написано тужени) да туженом АА (погрешно написано тужилац) накнади трошкове парничног поступка и то трошкове првостепеног поступка у износу од 129.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате и трошкове другостепеног поступка у износу од 99.450,00 динара.

Тужилац је против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП (јер је претходна првостепена пресуда била укинута 10.05.2018. године), па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, да није основана у делу којим је одлучено о главном потраживању, али да је делимично основана у делу којим се побија одлука о трошковима поступка.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иако је ревизија изјављена и због битне повреде парничног поступка у њој се не наводи и у чему се те повреде састоје.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је засновао радни однос код туженог на одређено време од шест месеци почев од 12.10.2010. године на радном месту ..., а 15.10.2010. године тужилац га је пријавио на обавезно социјално осигурање код надлежних фондова. Дана 12.10.2010. године тужени је потписао пријем новца у износу од 10.000 USD ради предаје ББ на градилишту ... у Руској Федерацији. Тужени је упућен на рад у Руску Федерацију те су га радници тужиоца отпратили до аеродрома „Никола Тесла“ у Београду и предали му износ од 10.000 USD за потребе градилишта као и 100 USD на име аконтације што је тужени потврдио својим потписом на признаници. Са градилишта су јавили да тужени уопште није стигао до градилишта, да је слетео у Москви и да се одмах вратио у Србију, без да је о томе обавестио тужиоца. Против туженог је поднета кривична пријава ПУ за Град Београд због основане сумње да је извршио кривично дело преваре на тај начин што је 13.10.2010. године задржао за себе 10.000 USD и по поднетој кривичној пријави је у току поступак пред Трећим основним јавним тужилаштвом у Београду у фази предузимања доказних радњи у правцу утврђивања постојања елемената кривичног дела утаје. Утврђено је да су сви радници па и тужени били у обавези да потпишу изјаву о преузимању обавезе плаћања путних трошкова у износу од 5.000 USD за случај да се својом вољом врате у земљу пре истека рока за који је радни однос заснован и да је тужени лично потписао такву изјаву.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да тужилац основано потражује да му тужени накнади штету која је утврђена од стране комисије за утврђивање штете код тужиоца па је на основу члана 163. Закона о раду те

чланова 154. и 158. Закона о облигационим односима, обавезао туженог да тужиоцу исплати утужени износ.

Супротно, Апелациони суд у Нишу је заузео становиште да је првостепени суд одлуку засновао на неправилном закључку о постојању чињеница релевантних за пресуђење што је у коначном резултирало погрешном применом материјално права. Закључио је да тужилац није спровео поступак у складу са чланом 163. став 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005...54/2009) јер је пропустио да постојање штете, њену висину и околности под којима је настала те да ју је проузроковао тужени, утврди у складу са својим општим актом односно уговором о раду, а што је све предуслов да се на основу става 6. овога члана обрати суду.

Супротно ревизијском оспоравању правилности примене материјалног права, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд правилно ценио чињеницу да тужилац у тужби није истакао да је пре подношења тужбе водио поступак из цитираног члана 163. Закона о раду нити је у том правцу предлагао доказе. То је учинио тек након што је претходна првостепена пресуда укинута решењам Апелационог суда у Нишу (Гж1 3382/17 од 10.05.2018. године) те је тужилац уз поднесак од 15.03.2019. године први пут доставио одлуку од 18.10.2010. године о накнади штете проузроковане послодавцу, потписану од стране чланова комисије, као доказ о испуњености претпоставки из члана 163. Закона о раду. Уз ову одлуку тужилац је доставио доказе о неуспешном (поновном) покушају достављања одлуке туженом у току 2019. године, те доказ да је ту одлуку туженом доставио путем огласне табле тужиоца такође у 2019. години. Правилно је Апелациони суд закључио да тужилац није поуздано доказао испуњеност услова из члана 163. став 6. у вези става 5. Закона о раду. У поднеску од 15.03.2019. године тужилац је навео да не поседује доказ да је одлуку од 18.10.2010. године уручио туженом у току 2010. године и да је зато то учинио путем огласне табле 2019. године.

Што се тиче захтева за накнду штете на име путних трошкова на релацији Србија – Руска Федерација у висини од 5.000 USD, Врховни касациони суд је оценио да тужилац није активно легитимисан да овај износ потражује од туженог. Свој тужбени захтев је засновао на изјави коју је тужени потписао да је новац примио, а пошто се није појавио на градилишту онда је обавезан да примљену аконтацију врати јер се на то својом изјавом и обавезао. Међутим, тужилац уз тужбу а ни касније у току поступка није прикључио адекватну изјаву. Изјава коју је уз тужбу прикључио, без датума, потписана је од стране туженог али не тужиоцу већ послодавцу „Норех-International“ ДОО Земун. Из садржине те изјаве произилази да га тај послодавац упућује на градилиште ... у Руској Федерацији, а тужилац је у тужби и у току поступка доказао да је туженог упутио на градилиште ... и да је имао лет за ... у Руској Федерацији. Према томе, прикључена изјава се не односи на трошкове путовања која је тужилац као послодавац исплатио туженом и стога његов тужбени захтев у овом делу није основан.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана у погледу туженог захтева.

- 4 -

Међутим, тужилац основано у ревизији наводи да је он финансирао трошкове привременог заступника туженог и да с тога не би био дужан да и туженом накнади трошкове поступка за исте парничне радње. У спису се налазе три решења којима је првостепени суд досудио привременом заступнику, адвокату трошкове заступања у овој парници. Решењем П 981/14 од 24.10.2016. године Основни суд у Сурдулици је обавезао тужиоца да привременом заступнику туженог, адвокату Миљани Војисављевић исплати износ од 89.250,00 динара. Другим решењем број П 641/18 од 05.06.2018. године је тај суд обавезао тужиоца да привременом заступнику туженог, адвокату Миљани З. Станојевић исплати износ од 61.750,00 динара на име трошкова поступка. Трећим решењем број П 641/18 од 31.03.2020. године је обавезан тужилац да привременом заступнику туженог, адвокату Миљани З. Станојевић исплати износ од 22.500,00 динара. Из образложења ових решења произилази да су привременом заступнику туженог досуђени трошкови заступања по адвокатској тарифи за предузете парничне радње за које је Апелациони суд побијаним решењем о трошковима поступка (садржаном у побијаној пресуди) обавезао тужиоца да их плати туженом (осим такси за жалбу од 54.450,00 динара). Према томе, основано тужилац у ревизији наводи да је обавезан на двоструко плаћање трошкова поступка туженом за исте парничне радње. Врховни касациони суд је у овом делу ревизију уважио јер је погрешно примењено материјално право. Обавезао је тужиоца да туженом исплати трошкове такси на жалбу у висини од 54.450,00 динара, чија је висина одмерена према важећој Таксеној тарифи и члану 153. став 1. и 163. ЗПП.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. и члана 416. став 1. у вези члана 420. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић